

ДІТИ ВІЙНИ

Ми — діти війни!
Це гатили по нас розривними!
І месери в полі ганялись
за нами, малими.
Це ми вибирали підмерзлу картоплю на мінах.
Ми — діти війни!
І оцим уже в світі єдині.
Найстарші із нас
заміняли батьків за верстатом.
І пайкою хліба ділилися з матір'ю й братом.
Сирени тривоги
голосили над нами ночами.
Ми інколи й нині безсонно зорю зустрічаєм.
Ми мріяли теплого хліба наїстися вволю!
Рядки фронтових повідомлень
лишились між нами паролем.
Ми — діти війни —
Вже туристами їздим в Європу,
Та сьомим чуттям
там знаходим солдатські окопи!
Це в нас, золотушних,
відчайвно пробилися крила —
Ми з космосом перші на рівних заговорили!
Уже в кабінетах солідних ми правим ділами,
Переданими фронтовиками.
Ми — діти війни!
Перемоги великої діти!
До воєн зненавистю всі ми начинені,
мов динамітом!
Спитайте ви нас:
Коли світ оцей білий зродився?
Назвем сорок п'ятий!
І знайте: ніхто з нас не помилився!

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.